

Jeg mener, at det er den vej, vi skal gå – naturligvis i forhandlinger med de politiske partier, som er i dette Ting. Jeg mener også, at det må være kulturministerens opgave at tale kulturens sag. Jeg har ved indtil flere lejligheder haft mulighed for at diskutere det med både arbejdsministeren og finansministeren.

Ester Larsen (V):

Vil kulturministeren anbefale sine regeringskolleger at bruge samme geniale model for samtlige offentlige institutioner?

Er det kulturministerens opfattelse, at en parallelløsning med oprettelse af nye faste stillinger til erstatning for de langtidsledige – det være sig på skoler, hospitaler, biblioteker og sociale institutioner – vil være fremmende for regeringens ønske om at fastholde det økonomiske opsving?

Helge Sander (V):

Jeg beklager meget, at jeg ikke har fået læst Det Fri Aktuelt i dag; det skal jeg søge at råde bod på lidt senere på eftermiddagen. Men jeg kunne forstå, at der ikke blev givet svar på det, jeg spurgte om, for det var en helt anden del af det politiske spekter, der her blev refereret til.

Det, der er interessant, er jo, at ministeren taler om hundreder af nye stillinger – det står i overskriften, og det bliver gengivet længere nede i artiklen – og derfor rækker det jo ikke med de 200-300, der er tale om for de offentlige statsinstitutioners vedkommende; langt de fleste stillinger findes jo i privat regi og ude i kommunerne. Derfor er spørgsmålet jo interessant ud over det, man diskuterer i ministerkredsen, og derfor spørger jeg til rækkevidden af det.

Men det, jeg også gerne vil have en forklaring på, er økonomien i det, for kulturministeren siger, at det ikke vil komme til at koste noget. Det synes jeg er lidt svært at forstå, for problemerne opstår, fordi de langtidsledige kommer i job. Det betyder altså, at staten ikke har udgifter, eftersom de får lønnede stillinger. Når de langtidslediges stillinger så skal besættes med fastansatte, vil der være tale om mennesker, som det offentlige skal lønne, så hvordan kan det være omkostningsfrit, som kulturministeren giver udtryk for i artiklen?

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Det er trist, at den korte tid her i Folketingets spørgetid ikke giver mulighed for en indgående diskussion af et område, som jeg finder utrolig spændende og interessant.

Til fru Ester Larsen vil jeg derfor sige, at der igennem 1980'erne er sket det lidt triste og ærgerlige, at en lang række faste stillinger også på kulturinstitutioner er forblevet ubesatte, fordi der var langtidsledige at få, som blev betalt af en anden kasse.

Til hr. Helge Sander skal jeg oplyse de tal, som hr. Helge Sander beder om:

I det sidste år af Schlüterregeringens tid – 1992 – var der på alle statens institutioner 216,2 årsværk langtidsledige, og der var 3.459,5 fastansatte. Det vil sige, at procenten af langtidsledige ansat i statens institutioner var 6,2.

For det år, hvor Nyrupregeringen havde mulighed for at fremsætte et finanslovsforslag og få det vedtaget – nemlig 1994 – var antallet af langtidsledige årsværk faldet med 53 og antallet af fastansatte steget med 27. Det vil sige, at den procentandel, som de langtidsledige udgør af det samlede antal ansatte i statsinstitutionerne, er faldet til 4,7 pct.

Så hvis nogen kommer og siger, at regeringen ikke har gjort noget ved det, så er det altså ikke rigtigt; og hvis nogen kommer og siger, at regeringen for hver eneste ophørt langtidsledig har ønsket at fastansætte en person i en hel stilling, så er det heller ikke rigtigt.

Jeg vil anmode Venstres to spørgere om at sætte sig bedre ind i tallene, før man næste gang ulejlig Folketinget med den type løbsagte spørgsmål.

Thor Pedersen (V):

I sit svar sagde kulturministeren, at der i de kulturinstitutioner, hvor debatten nu kommer til at stå om faste stillinger kontra langtidsledige, var faste stillinger, der ikke var blevet besat, fordi man havde langtidsledige.

Det vil sige, at kulturministeren her i Folketingets spørgetid angriber de institutioner, der har langtidsledige, for at have dem i strid med loven; for det er jo direkte i strid med loven: Man må jo kun ansætte langtidsledige til at udføre arbejde, som ellers ikke skulle udføres.

Men det er, forstår jeg nu, ministerens opfattelse, at kulturinstitutionerne, der nu får problemet ved ikke at have langtidsledige, har optrådt i strid med loven, når det gælder ansættelse og beskæftigelse af langtidsledige. Det er jo den enkelte institution, der selv har ansvaret; det er ikke politikerne. Det er i virkeligheden den institution, der ansætter, der selv har ansvaret for at tilvejebringe det arbejdsgrundlag, som de langtidsledige er ansat på.